



# מאורות השבת



פרשת אמור

עורך: הרב סתיו א.

מאור הפרשה | מאור הדרשה | מאור עינינו | מאור הלשון | מאור המנורה | מאור הבית | מאור ההלכה

## מאור הדרשה

### בני אהרון

אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן (כא, א)  
אומר רש"י: "בני אהרון ולא בנות אהרון".

ובגמרא (יומא עא.) 'אליכם אישים אקרא' אמר רבי ברכיה אלו תלמידי חכמים שדומים לנשים ועושים גבורה כאנשים.

שואל הבן איש חי: ראית פעם תלמיד חכם שנראה כמו אישה? לא ראינו אישה עם זקן...

ובכן, צריך לדעת יסוד חשוב - בבריאה יש מושג של זכר ונקבה, "זכר ונקבה בראם" - ומסביר הרשב"א שהכוונה היא שהקב"ה יצר מציאות של משפיע ומושפע - הזכר הוא המשפיע והנקבה היא המושפעת.

לדוגמא, השמש היא זכר כי ממנה מגיע האור, והלבנה היא הנקבה כי היא רק מקבלת אור מהשמש - היא המושפעת.

לענייננו, תלמידי חכמים - ממה הם מתפרנסים? הם הרי לא עובדים...? הם מקבלים מלגות מתומכי תורה, הם זקוקים לעזרה כספית כדי להתקיים... ובמושגים החדשים שלנו - מושפעים.

אומרת הגמרא - טעות! הם רק נראים כנקבה, אבל האמת היא שהם זכרים, הם - הם המשפיעים. מי שתומך תורה יודע! התלמידי חכמים שהוא מחזיק בהם, הם אלו שמחזיקים את העסק שלו ולא להיפך, לא הם זקוקים לעזרה שלו,

## מאור הפרשה

ר' אבשלום ח.

### טומאה וענווה

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם לִנְפֹשׁ לֹא יִטְמָא בְּעַמִּי." (כא, א)

הקב"ה מצווה את אהרון ובניו להישמר מטומאת מת. **אומר הספורנו:** להבין ולהורות כל מיני טומאות.. כי זה יאות יותר לכהנים.. שצריכים הם להיזהר.. שהם מעלות קדושה לכהנים בלבד. משרתי עליון, העוסקים בקודש, הציווי על זהירות מטומאה שייך בהם יותר.

**אבל המדרש (אמור ו) אומר משהו מעניין:** הה"ד (תהלים ט) "יראת ה' טהורה עומדת לעד" אמר רבי לוי, מיראה שנתירא אהרן מלפני הקב"ה, זכה ונתנה לו הפרשה הזו שאינה זזה ממנו ולא מבניו ולא מבני בניו עד סוף כל הדורות, ואיזו? זו **פרשת המת. לכאורה זה ממש לא שייך, פרשת מת ליראה של אהרון הכהן?**

**אומר התנחומא:** כל מה שהקב"ה מזהיר את ישראל, בשביל קדושתן וטהרתן. כשהקב"ה מזהיר על טומאת מת, היסוד הוא קדושת האדם והדרך היא טהרה מטומאה. **אומר האור החיים (חוקת):** הורמו בני ישראל מהגויים בקבלת התורה, ומעתה טעמנו צוף דבש אמרי אל. כי על ידי שקיבלו התורה נעשו בני דבר שהרוחנים השפלים תאבים להידבק בהם להיותם חטיבה של קדושה עליונה בחייהם גם במותם.. (משל לשני כלים שהיו אצל בעל הבית, אחת מלאה דבש ואחת מלאה זבל ופינה אותם והוציאם לחוץ, אותה שהיתה מלאה דבש מתקבצים לה כל הזבובים והרמשים ואותה שהיתה מלאה זבל הגם שיכנסו לה קצת מהרמשים לא ישוה לשל דבש.) כמו כן אדם מישראל שמת להיותו מלא קדושה המתוקה והעריבה בצאת הנפש ונתרון הגוף, יתקבצו הקליפות לאין קץ, שהם כוחות הטומאה התאבים תמיד להידבק בקדושה להנות מהערב, ולזה יטמא

באהל.. וזו כוונת המדרש, "יראת ה' טהורה" זו פרשת מת. ההתבוננות בפרשת מת בחומרת קדושת ישראל בגודל קדושת הכהן, מקבל יראת שמים טהורה.

אהרון הכהן כולו יראה. (שמיני) "ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח" **פירש רש"י:** לפי שהיה אהרן בוש וירא לגשת, אמר לו משה, 'למה אתה בוש? לכך נבחרת!' **אומר הבעש"ט:** מפני שיש לך **יראה ובושה** מהש"ת לכך נבחרת.

**הרמב"ן (אגרת) אומר:** וכאשר תנצל מן הכעס תעלה על ליבך מידת **הענווה** שהיא מידה טובה מכל המידות טובות, שנאמר **"עקב ענוה יראת ה'"**.. ובעבור **הענווה** תעלה על לבך מדת **היראה**.. וכאשר תתנהג במידת הענווה **להתבושש** מכל אדם ותתפחד ממנו ומן החטא, אז תשרה עליך רוח השכינה, וזו כבודה, וחיי עולם הבא. אהרון הכהן מידת הבושה שבו היא **ענווה ויראה** והן כרוכות זו בזו.

**ענווה** היא התנאי הגבוה ביותר לקבלת התורה. **אומר המהר"ל (דרוש על התורה):** ישנם שני תנאים לקבלת התורה, האחד - כאשר אין האדם נמשך אחר תאוות הגוף.. בהיות התורה שכל גמור ונבדל מן הגוף. והשני - ענווה.. שעושה עצמו הפקר עד שאינו נחשב בעיני עצמו לכלום, אז הוא ראוי ומוכן אל התורה. כלומר ענווה וסילוק התאוות הם תנאים להשגת התורה.

**אומר המדרש (ויקרא יג):** "עמד וימודד ארץ" מדד האומות ולא מצא אומה ראויה לקבל התורה אלא ישראל. מדד הרים ולא מצא הר ראוי שתיתן עליו תורה אלא הר סיני שלשניהם **מידת הענווה. המדרש (במדבר) אומר:** "ושפל רוח יתמוך כבוד" זה סיני שהשפיל עצמו לומר שאני נמוך. וע"כ תמך הקב"ה כבודו עליו וניתנה עליו התורה.

המשך בעמוד 4

נא לשמור על קדושת הגליון

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

לעילוי נשמת רבי שמריהו יוסף חיים בן רבי יעקב ישראל

## מאור עינינו

### קדשת הראיה:

פרק ד

קשיים בדרך העליה, טהרת המחשבה

ב.

### רגישות לטמאה סימן קדשה

אך גם אחריו שפבר הגיע במדה מסומת לשמירת הראיה, בכל זאת יתכן שאם יזדמן לו פתאום איזו ראיה אסורה בקרן זווית תגרם לו הראיה נזק גדול, שהמחשבה על הראיה תחזר על עצמה כמה פעמים מבלי שיצליח להתנתק ממנה. ואל יפל רוחו מזה, אלא אדרבה סימן יפה הוא לו, שזה מראה בעליל שחושיו רגישים וזה סימן קדשה.

דומה הדבר לאדם שאינו רגיל לראות חלול שבת ופתאום מזדמן לו לשבת שבת אחת במקום שרומסים את קדשת השבת רח"ל, בודאי שהוא נדהם ומזדעזע ממראה עיניו. והזעזוע הזה הוא טבעי וחיובי, כיון שיש לו רגישות לתחושת השבת וקדשתה. לא כן יהודי שגר בתמידות בין מחללי שבת, אין המעשים האלו מזעזעים אותו כלל, כיון שרגישותו לחלול שבת קהתה. ובודאי שמצב הראשון עדיף, שאצלו קים רגישות לדברים שבקדשה.

החפץ חיים זצ"ל נאלץ פעם לשבת במקום שלא נשמרה שם השבת כראוי. משראה את המתרחש שם לא הפסיק לבכות. היתכן שאנשים דורכים בלי שום רגש על שבת המלכה. בשבת הבא חזר המחזה על עצמו, אך אז הוא בכה עוד יותר. לשאלת אנשי ביתו הסביר את עצמו, שבשבת הזו הוא בוכה על שני דברים, א' על עצם חלול השבת, ב' על זה שהרגיש בעצמו שפבר התרגל לחלול שבת וכבר אינו מזדעזע כמו שארע לו בשבת הראשונה.

דברים אלו נכונים גם בנושא שלנו. מי שקלקל חס ושלום את חוש הראיה שלו לא יזיקו לו המראות האסורות כל כך כיון שהוא אבד את רגישותו לטמאה רח"ל. ולהפך מי ששומר על טהרת חוש הראיה, קימת אצלו רגישות גבוהה למראות אסורות וכל ראיה מסוגלת להזיק לו מאד וצריכה משך זמן עד שמחשבתו תחזר לאיתנה.

רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל העיד על עצמו, שנסיעה בתל אביב אפלו במכונית סגורה מבית לבית, עולה לו בעבודה של שבועים עד שהוא טב לכחותיו. ועל הגר"א זצ"ל אומרים שאמר שאפלו קול הלוח סנדלי אשה מזיק לו. וזה מרב טהרת נפשם שלכן היו מרגישים אפלו בהפסד ההרהור היותר קל אשר אינו נראה ומרגש לאנשים כמונו.

## מאור המנורה

### מנורת המאור פרק קסו

#### מתי להתחתן?

האב חייב לחתן את בנו מוקדם ככל האפשר כדי למונעו מן החטא וכו'. מובא בגמרא (קידושין כט) שהיה משתבח רב חסדא לפני רב הונא על רב המנונא, שאדם גדול הוא! רב הונא רצה לראות במי מדובר, ולכן אמר לו לשלוח אותו אליו. כשבא רב המנונא אל רב הונא, ראה רב הונא שרב המנונא אינו פורס סודר על ראשו כדרך הנשואים. ושאל אותו, מדוע לא פורס סודר על הראש? ענה לו, כי לא נשאתי אשה. אמר לו, לא תראה פני, עד שתשא אשה! דאמר רב הונא, בן עשרים שנה ולא נשא אשה, כל ימי בהרהור עבירה (ע"ש). אמר רב יוסף, וכן תנא דבי רבי ישמעאל, עד עשרים שנה, יושב הקב"ה ומצפה לאדם מתי ישא אשה. כיון שהגיע לעשרים שנה ולא נשא, אומר, תיפח עצמותיו! אמר רב חסדא, הסיבה שעדיף אני מחברי, כי נשאתי אשה בגיל שש עשרה. ואם הייתי נושא אשה בגיל ארבע עשרה.. וכו' (ע"ש). וביבמות (סג:) אמר רבי חמא בר חנינא, כיום שנושא אדם אישה, עוונותיו מתפקקין (נסתמים), שנאמר (משלי) מצא אשה מצא טוב, ויפק רצון מה'.

ואעפ"י שלימוד תורה גדול מכל המצוות, וכל שכן לחינוך הנער, יש לך זמן שנישואי אשה קודמים. וכמו שאחז"ל (קידושין כט:) ללמוד תורה ולישא אשה, ילמוד תורה ואח"כ ישא אשה. ואם אי אפשר בלא אישה, נושא אישה ואחר כך ילמוד תורה. אמר רב יהודה אמר שמואל, הלכה, נושא אשה ואח"כ ילמוד תורה וכו' (ע"ש). ועוד מובא במסכת יומא (עב:) יראת השם טהורה עומדת לעד (תהלים), אמר ריו"ת, זה הלומד תורה בטהרה. דהיינו, נושא אישה, ואח"כ לומד תורה.

והזמן הבינוני לאיש להתחתן הוא בן שמונה עשרה. שכתוב (ויקרא כא, ג), "והוא אשה בבתוליה יקח", והוא בגימטריא שמונה עשרה. וכן אמרו (אבות פ"ה, מ"א) בן שמונה עשרה לחופה. לפי שהוא בחור, קודם שיתגבר עליו יצרו וכו' (ע"ש).



**מעשה אמהות סימן לבנות (וגם לבנים..)**

מעשים שאינם נראים ומוסתרים מעיניהם אף משפיעים על התנהגותם!

כמה אחריות יש לך!! את רוצה, דורשת ומבקשת מילדייך שיברכו על כל מאכל ומשקה, יתפללו, יתלבשו בלבוש מכבד העונה על דרישות ההלכה, ילמדו הלכות ויישמו אותם.. שיהיו בעלי מידות טובות, בעלי מוסר וערכים טובים, יקפידו על כל מצוה ומצוה מתוך דבקות אמיתית בקב"ה.

את חפצה שבנייך היקרים יתקבלו לתלמודי תורה מצויינים ביותר, לשיבות מצויינות ביותר, יהיו ספצים בלימוד הגמרא, יהיו בני תורה מובחרים ביותר. שבנותייך תתקבלנה לסמינרים הטובים ביותר!

את מתפללת עליהם בלי סוף שיזכו ליראה ואהבת השם, על הזיווגים שלהם שיהיו מוצלחים. הדמעות זולגות מעינייך בכל הזדמנות של עת רצון, את לא מפספסת שום הזדמנות של תפילה לקב"ה על כל יוצאי חלצייך, אבל! ויש אבל גדול!! דעי שמעשייך הנראים ושאינם נראים (כי הקב"ה מלא כל הארץ כבודו), משפיעים מאוד על מעשי ילדייך והצלחותיהם! התפילה לא מספיקה ואת חייבת להקפיד במעשים! לא המדרש עיקר אלא המעשה (אבות א, יז).

יש לך אחריות עצומה!!! כל לימוד שלך, כל הנהגה שלך, כל מעשה שלך, נטילת ידיים וברכה, כל דיבור שלך (דיבור מותר או אסור על פי הלכות צניעות), הלבוש שלך, עבודת המידות שלך... שאם תקפידי כראוי על פי דרך השם, על פי התורה הקדושה כי "קודשא בריך הוא ואורייתא חד הוא", כך תזכי שילדייך יתנהגו, וילכו בדרך השם!

את משמשת דוגמא וכך יכולה לבקש מהם כי הם רואים אותך ושומעים אותך ואף אם אינם רואים ושומעים, הקב"ה רואה ושומע אותך, ועל ידי זה תזכו להצלחות גדולות בעזרת השם יתברך, ועליהם יאמר 'אשרי יולדתו' (אבות ב, ח).

דבר חשוב בכל הדרך הזו, אל תשכחי לעשות הכל עם חום ואהבה, פרגונים ועידודים רבים!!

כותבת לך באהבה!

**"וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה אֶמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם לִנְפֹשׁ לֹא יִטְמָא בְּעַמּוּיוֹ."**  
(כא, א)

הקשו המפרשים, מדוע כפלה התורה 'אמר' ו'אמרת'? מבאר רש"י: להזהיר גדולים על הקטנים. כלומר, ישנו חיוב על הגדולים להשגיח ולהזהיר את הקטנים לפרוש מכל איסור, ויש שדייקו בלשון רש"י מזה שכתב "להזהיר גדולים על הקטנים" ולא כתב להזהיר גדולים את הקטנים, משמע שהתכוון שהגדולים משפיעים על הקטנים וממילא ביאור המילה "להזהיר" אינו מלשון "אזהרה" אלא מלשון "זוהר", כמו "מזהירים כוהר הרקיע", והביאור הוא, שהגדולים צריכים לשדר בהתנהגותם "זוהר" ו"אור" ולהיות דוגמא אישית שילמדו ממעשיהם ויגדלו על אדני התורה והיראה (מדברי הרב מרדכי אליהו זצ"ל).

בהמשך הפרשה מסופר על בן אשה ישראלית ובן איש מצרי... "וַיֵּצֵא בֶן אִשָּׁה יִשְׂרָאֵלִית וְהוּא בֶן אִישׁ מִצְרִי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וגו'. וַיִּקַּב בֶּן הָאִשָּׁה הַיִּשְׂרָאֵלִית אֶת הַשֵּׁם וַיִּקְרָל וַיִּבְיֵאוּ אֹתוֹ אֶל מֹשֶׁה וְשֵׁם אָמוֹ שְׁלֹמִית בַּת דְּבָרִי לְמִטֵּה דָן." (כד, י - יא).

ולמה שמה היה שלומית? מפרש רש"י: מפטפט בדברים, שואלת בשלום הכל. בת דברי, דברנית הייתה, מדברת עם כל אדם, לפיכך קלקלה.

הרש"ר הירש מסביר את הצורך בהזכרת שם האם ובדרכו תולה את האשמה בחטא קללת ה' של הבן על האם: "באותו זמן הייתה זו האישה היחידה בישראל, שעברה עבירה: משום כך קיבלה את הציון המעציב להיות נזכרת בתורה הנצחית. אמנם, רק משחטא בנה, נזכר שמה. שכן בעצם החטא הזה, מתגלה התוצאה הקשה של קלקלתה המוסרית. אלמלא קלקלה, הרי אותה התפרצות שפלה של נוולות לא יהודית, לא הייתה הופכת מציאות בישראל.

אשה יקרה, את מאור הבית, הזוהר של הבית! את מבינה?! לא רק מעשים שנראים לעיני ילדיך יכולים להשפיע לרעה או לטובה עליהם אלא גם

אלא העסק שלו זקוק לעזרה שלהם...

סיפר איש עסקים אחד - כשהוא נותן תרומה לכולל אברכים, הוא רואה בחוש, איך שהקב"ה הולך איתו בעסקים צעד צעד...

אבל אם הוא פעם אחת לא נתן, מיד מרגישים את זה.

אומר רבי מאיר שפירא מלובלין - זה מקופל בתוך רש"י...

מי מפרנס את הכהנים...? הרי הם לא עובדים, זה עם קדוש...

כמובן, העם מפרנס אותם! מעשרות, ראשית הגז, זרוע לַחֲיִים וקיבה...

זאת בדיוק הטעות שלך! הם בני אהרון, בנים ולא בנות!

אלו שבחרו להתקדש, אלו שמשרתים בקודש, אלו שבחרו בתורה - הם אלו שמשפיעים עליך, ולא להיפך!

אמנם עכשו יש חושך בעולם, לומדי התורה נראים עלוקות ומוצצי דם, חיים על חשבון כולם... אבל יבוא יום... יבוא יום שמשיח יבוא, יבוא יום ויהיה אור, וכולם ידעו יראו וידעו, האמת תהיה חשופה לכל, וכל אחד ירצה לומר 'אני הייתי שם', 'אני שייך לשם'...

כל אחד ירוץ ויאמר: "אני תרמתי לשיבה הזאת... אני נתתי עשרה שקלים לכולל אברכים... אני שייך!" כל אחד ירצה שייכות.

ועד אז... לומדי התורה... הם מאושרים! אבל יש הזדמנות גם לתומכי תורה להיות קשורים אליהם.

יש לך עוד הזדמנות להיות שייך לתורה, אל תחמיץ אותה... (אפריון שלמה)

## מאור הפרשה המשך מעמוד 1

ענווים על הר סיני העניו. אם כך, המידה הנפלאה של ענווה חשובה לכלל ישראל! אז למה הציווי הוא בעיקר לכהנים?

**הרמב"ן** (שמות כה) **אומר:** וסוד המשכן הוא, שיהיה הכבוד אשר שכן על הר סיני שוכן עליו בנסתר. המשכן הוא המשך למעמד הר סיני-לקולות, לאש הגדולה, למסירת התורה. "כי מציון תצא תורה" כי שם יש מעמד של מתן תורה תמידי. **התוספות** (ב"ב כא) **אמרו:** לפי שהיה רואה קדושה גדולה וכהנים עוסקים בעבודה היה מכוון לבו יותר ליראת שמים וללמוד תורה.

התפקיד של הכהנים הוא להיות מוסרי התורה. **הנביא** (מלאכי ב) **אומר:** "כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו" **פירש רש"י:** עליהם מוטל לשמור דעת, שהרי תורה יבקשו מפיהו, שכבר דבר זה מסור להם ממשה "יורו משפטך ליעקב ותורתך לישראל".

**שבת שלום!**

**הילקוט** (תרפ"ד) **אומר:** בשעה שקיבלו בני את התורה, נתקנאו האומות ואמרו מה ראו אלה להתקרב יותר מכל האומות. א"ל הקב"ה: הביאו ספר יוחסין שלכם כשם שמביאים בני.. שלא זכו ליטול התורה אלא בשביל היוחסין. **ותמוה.. מה יש להם להתקנאות! שכן הקב"ה חיזר אחריהם ולא רצו לקבלה! ועוד.. למה צריך ספר יוחסין!?**

**הגמרא** (חולין פט) **אומרת:** "לא מרובכם מכל העמים חשק ה' בכם כי אתם המעט" חושקני בכם שאפילו בשעה שאני נותן לכם גדולה אתם ממעטים עצמכם. נתתי גדולה לאברהם אמר "ואנכי עפר ואפר", למשה ואהרן אמרו "ונחנו מה", לדוד אמר "ואנכי תולעת ולא איש". זה הספר יוחסין של ישראל, האבות שמורשים את מעלת הענווה, המפתח לקבלת התורה. וזו הקנאה של האומות מה מעלה יש בהם שבזכותה התקרבו לתורה, וניתנה להם. "אלה המצוות אשר ציוה ה' את משה אל בני" בהר סיני" (ויקרא כז) **משה** עניו, **וישראל**

## מאור ההלכה

מתוך 'קיצור הלכות ומנהגים - הלכות שבת'  
המצורף לספר שתילי זיתים הלכות שבת

רנ

**דיני השהיית תבשיל על האש מערב שבת, והחזרתו על האש בשבת - דיני השהייה**

**א** אסור להשהות על אש גלויה או על גחלי אש [א] מערב שבת. סיר שיש בו מאכל, אפילו אם הוא מבושל כל צרכו, אם הוא מצטמק ויפה לו, והוא רוצה בתוספת הבישול, גזירה שמה יבוא לחתות בגחלים כדי למהר את בישולו (ש"ע ס"א, וס"ל שם ד"ה מצטמק) [ב]. ויש אומרים שמותר להשהות את הסיר מערב שבת אפילו אם התבשיל שבו התבשל רק כמאכל בן דרוסאי [ג] (ש"ע שם בשם "א. והגהת רמ"א שם), לפי שאז הוא ראוי לאכילה בדוחק, ואין חשש שיבוא לחתות. ואם יש בסיר גם דבר חי [ד] שלא התבשל כלל, לכל הדעות מותר להשהותו על האש [ה]. מפני שכבר הסיח דעתו ממנו [ו] ולא יבוא לחתות (ש"ע ס"ט). ומנהגינו הקדום היה לצאת ידי חובת הכל (ז"ר בהקדמה) [ז]. וכן בזמנינו כולם מחמירים בזה, ואינם מניחים את הסיר על אש גלויה, אלא על פח המפריד בין האש לסיר [ח]. הנקרא בל"ך [ט]. או על פלטה וכדומה [י]. וכדלקמן סעיף ה. אבל בשעת הדוחק, כגון מי שלא הספיק לבשל לשבת, או שבאו אורחים לביתו ואין זמן לבשל להם, אפשר לסמוך על הסברא השנייה דלעיל, ולהניח את הסיר על האש, ובתנאי שיתבשל כמאכל בן דרוסאי לפני כניסת השבת [יא]:

**ולעניין** מעשה, כבר נהגו שלא להשהות כלל ע"ג אש גלויה, אלא רק ע"ג פח המפריד וכדומה:

**ובשנים** הראשונות שלאחר עליית אבותינו לארץ ישראל, רבים היו מניחים מער"ש את הכובאנה על הפתיליה. ועד היום יש יחידים העושים כן. ויש להם ע"מ שיסמוכו. ובפרט אם מניחים את הכובאנה עליה כשהיא בצק, שאז דינה כקדירה חיה. ומ"מ עליהם לזהר שלא להניח אפילו מבעו"י בגדים (כגון מגבת או שמירה) על כל קדירת הכובאנה, דיש לחוש מצד דהויא הטמנה לדעת מרן, אא"כ מניח עליה כלי רחב, ועליו יניח את הבגדים, כדי שלא יכסו הבגדים את צדי הקדירה, כמבואר בשו"ע סימן רנז ס"ח. ואף שיש מקילים בזה, וסמכו על חכמי הספרדים שפסקו כסברת הרמב"ן דלא הויא הטמנה, מ"מ גם הם מודים שדוקא בפלטה יש להקל. אבל בקדירה המונחת על פתילית נפט, נכון לחוש לדעת מרן. עיין שו"ת יב"א ח"ו סימן לג, וס"ל שם בסימן רנז ד"ה ואם. ודעת האור"ל צ"ש שגם בפלטה אין להקל כמנהג הספרדים, אלא במקצת הטמנה, והבאתי דבריו לקמן סימן רנז סט"ז:

**[יא]** כבר בדור האחרון לגלות תימן, רוב חכמי תימן הסכימו להקל כחנניה, עיין ז"ר בהקדמה ובסק"ג, וס"ל ס"ב ד"ה מותר. ובזמנינו כולם מחמירים בזה, וזלתי בשעת הדוחק, וכמ"ש המשנ"ב בביה"ל ס"א ד"ה ונהגו להקל:

**[ז]** דהיינו שאת כל מאכלי הלילה היו מבשלים מבעו"י, וסמוך לכניסת השבת מניחים את הקדירות כשהן רותחות על מכסה התנור מלמעלה. ואת מאכלי היום היו מכניסים לתנור כשהכל חי. עיין ז"ר בהקדמה ובסק"ג, וס"ל ס"ב ד"ה מותר. ואף אם נאמר שהתנור של תימן דינו כתנור של חז"ל, ואין להניח אפילו על המכסה, מ"מ כל שמניח שם את התבשיל רק כדי לשמור חומו עד הלילה, הרי גילה דעתו שהוא מצטמק ורע לו. ומצטמק ויפה לו, היינו דוקא כשחפץ שיצטמק. עיין שו"ת ז"ר ס"ג, וס"ל ס"א ד"ה ומצטמק:

**[ח]** וכיסוי האש באופן זה, זו היא אש קטומה האמורה בדברי חז"ל:

**[ט]** ואין חובה לכסות את כפתורי הגז, כיון שהאש מכוסה, ואין דרך לבשל שהפח עליהם:

**[י]** וכל האמור לעיל, הוא כאשר משהה את הקדירה על חצובה שתחתיה גחלי אש. אבל להשהותה ע"ג כיריים של גז שלנו, או על פתילית נפט, מבלי לכסות את הלהבה, יש שכתבו שכיון שאין לחוש בזה לחיתוי בגחלים (שהרי אין שם גחלים), וכל החשש הוא רק שמא יבוא להגביה את האש ע"י סיבוב כפתור הגז או הפתיליה, אין לנו לגזור גזירה חדשה מדעתנו. ויש שכתבו דאדרבה הגבחה האש ע"י סיבוב הכפתור, היא פעולה קלה יותר מחיתוי בגחלים, והוא בכלל גזירת שמא יחתה בגחלים:

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

רוצים לקבל את העלון במייל? שלחו הודעה ל- MaorHaAlon@gmail.com  
או חפשו "מאורות השבת" בקבוצות גוגל (google groups)